

høre de Begivenheder, der ere forefaldne i Vestindien, eller har kunnet læse de Motiver, der nu foreligge som Begrundelse af det Lovforslag, Regjeringen har anset det for sin Pligt at forelægge, uden stor Sorg og Bedrøvelse over den trøstesløse Tilstand, i hvilken Verne for Tiden befinde sig, og det kan ogsaa være meget naturligt, at man, naar man undersøger, hvorledes Ansvarer fordeles paa alle disse Ting, da søger at se faa godt som muligt for sin egen Dør; men det forekommer mig rigtignok, at der i et Dieblit som det nærværende, hvor Den er bleven ramt af en Kalamitet saa stor, som jeg tror næppe nogensinde tidligere er forekommet i dens Historie, vil være al mulig Opfordring for det danske Folkething til ogsaa med noget Højind at se paa disse Begivenheder og ikke at benytte Seiligheden til en Række af de mest nærgaende Angreb, ikke alene paa enkelte Personer, men paa hele Samfundsklasser, der i en mærkelig Grad ere affaarne fra her at tage Ordet og forsvare deres Sag. Thi vel er Regjeringen Talsmand for, om man vil, Embedsmændene paa Verne, og vel tør det antages, at Ministeren ogsaa for de øvrige Samfundsklasser, som nu ere ramte af denne Ulykke, vil tage Ordet; men der skal Noget til for Regjeringen for at kunne optræde mod et Angreb, der er saa omfattende som det, der er udgaet fra begge de to ærede Medlemmer. Det forekommer mig i alt Fald, at, naar man vil angribe paa den Maade, burde man i det Mindste vogte sig for faa grelle Modfælninger, som dem, der allerede ere fremkomne i det Foredrag, vi have hørt fra de to ærede Medlemmer. Det første af dem syntes egentlig at beklage, at der ikke paa Verne fandtes en ganske anden Form af udbredt Selvstyrelse, haleret paa en ganske anderledes vid Valgret. Han sagde ikke just, at han ønskede, at alle Negere skulde faae Valgret, men han gjentog flere Gange, hvor særdeles indskrænket Antallet af de vestindiske Bølgere var, hvor ringe et Tal det var, som i det Hele holder Vernes Stjæbne i deres Haand, og det var derpaa han væsentlig byggede sit Angreb. Det ærede Medlem som talte kort efter, erkjendte, at den nuværende Negerbefolkning — hvad enten den skal forlares af dens Nedstamning eller af den Historie, den har haft, siden den kom til de vestindiske Øer og det eiendommelige Slaveforhold, hvorunder den har levet — ikke var stillet til at deltage i Kolonierens Styrelse, i det politiske Kolonialliv (Læber: Det sagde jeg ikke). Det ærede Medlem har erklæret, at disse Negere er en fra den hvide Race grundforskjellig Meisnerace, der ikke kan bedømmes efter almindelig Maalestok, at de ere — og det Udtryk tror jeg ikke, jeg husker feil — omtrent vilde (Læber: halvilde). Ja, lad os sige halvilde; men saa vidt jeg har hørt, er man hidtil ikke gaaet saa vidt, at man

har villet give almindelig Valgret til vilde eller halvilde Menneker. Vist er det i alt Fald, at det ærede Medlem gav en saadan Skildring af Negerbefolkningen paa St. Croix, at det vilde være høist mærkværdigt, om man vilde kalde dem til direkte Deltagelse i det politiske Liv. Samtidig dermed omtalte det ærede Medlem Planterne, og undersøgte dem med sin sædvanlige Genfynsfuldhed en fuldstændig fordømmelig Kritik. Det var en udygtig Race, sagde han, det var Folk, som slet ikke vare i Stand til at skjette deres egen Bedrift, end sige noget Andet, og samtidig dermed klagede han over, at man ikke har ladet disse Øer faae en ganske anderledes fuldstændig Selvstyrelse. Fra hvem skulde denne udgaa? Det kan ikke være fra Negerne, og over Planterne bryder man Staven, og dog forlanger man Selvstyrelse (Berg: En Blanding). Ja, det vilde blive en ganske mærkelig Blanding, der vilde fremkomme af halvilde Kolonister og udelige Plantere, styrede af Embedsmænd, der ere under al Kritik. Men, mine Herrer, naar der er Tale om Kolonier, som ligge langt borte fra Moderlandet, under tropiske Egne, hvor en Befolkning af høist forskjellige Racer er blandet mellem hinanden, og hvor det nationale Baand, som ellers i kontinentale Stater udøver en saa mægtig Indflydelse, ikke findes, lad os da først og fremmest erindre, at det slet ikke kan hjælpe der at ville anlægge almindelige konstitutionelle eller parlamentariske Doktriner; der maa virkelig gribes ind paa en ganske anden Maade efter Livets eiendommelige Fordringer. Desværre maa det erkjendes, at alle europæiske Stater endnu staa betydelig tilbage i Selvstyrelse af saadanne Kolonier, som ikke ere i Stand til fuldstændig at raade sig selv; der er neppe nogen Stat, som rigtig har løst den Opgave, hvorledes man rettest forvalter saadanne Kolonier. Det er ikke nogen vanskelig Sag, naar der er Tale om Kanada eller Australien eller til Nød om saadanne Lande som Indien, at sige, hvorledes deres Forvaltning skal være. De to førstnævnte have alle Betingelserne for at udøve en virkelig kraftig Selvstyrelse og føre et af Moderlandet uafhængigt politisk Liv, og den sidste synes at være stillet saaledes, at der kun kan være Tale om Beredømmelse af en fremmed Besidder og ikke om nogen Deltagelse af Landets Befolkning i Landets Styrelse; men imellem disse to Yderligheder er der en uendelig Gradation i det koloniale Liv, hvor det er faare, faare vanskeligt at træffe det Net, og de Herrer glemme fuldstændig, at alle de koloniale Erfaringer, som ere høstede i England, Frankrig, Spanien, Holland og Portugal, desværre vise ikke alene det Samme, men jeg kunde sige næsten endnu et sørgeligere Billede, end vore egne Kolonier kunne opvise, og de Herrer ville vildebe baade sig selv og Andre, dersom de fremskille Sagen saaledes, at Danmark i nogen sær Grad skulde